

București, 25.04.2016

Nr. 4680/DRP

STIMATE DOMNULE SECRETAR GENERAL,

Vă transmitem, alăturat, în original, **punctele de vedere ale Guvernului** referitoare la:

1. *Propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Legii nr.198/2008 privind serviciile consulare pentru care se percep taxe și nivelul taxelor consulare la misiunile diplomatice și oficiile consulare ale României în străinătate, inițiată de domnul deputat PNL Mihai Aurelian și un grup de parlamentari ai Grupului parlamentar al PSD, PNL, UDMR, ALDE, Minorităților Naționale, independenți (Bp. 427/2015, Plx. 854/2015);*
2. *Propunerea legislativă privind protejarea pădurilor din România, inițiată de domnul deputat independent Mihai-Bogdan Diaconu (Bp. 655/2014, Plx. 360/2015);*
3. *Propunerea legislativă intitulată "Lege pentru modificarea Legii nr.303 din 28 iunie 2004, republicată", inițiată de domnul senator independent Călin Popescu-Tăriceanu (Bp. 19/2016, Plx.122/2016);*
4. *Propunerea legislativă intitulată Lege privind organizarea reglementării în domeniul fondurilor europene nerambursabile, inițiată de domnul deputat PNL Alexandru Nazare împreună cu un grup de parlamentari PNL, independenți (Bp. 556/2015, L44/2016);*
5. *Propunerea legislativă intitulată Lege privind realizarea Muzeului Dictaturii Comuniste în imobilul „Casa radio” situat în București, str. Știrbei Vodă nr. 174-176 sect 1, inițiată de domnul senator independent Valeriu Todirașcu împreună cu un grup de parlamentari PNL, UNPR, UDMR, PLC, ALDE, Independenți (Bp. 641/2015, Plx.117/2016);*
6. *Propunerea legislativă privind organizarea și exercitarea profesiei de mediator, inițiată de domnul deputat neafiliat Petru Movilă împreună cu un grup de parlamentari PSD, ALDE, Minorități și neafiliați (Bp. 327/2015, Plx. 818/2015);*
7. *Propunerea legislativă pentru abrogarea Legii nr. 35/1994 privind timbrul literar, cinematografic, teatral, muzical, folcloric, al artelor plastice, al arhitecturii și de divertisment, inițiată de domnul deputat PSD Mihai Răzvan Sturzu împreună cu un grup de deputați PSD, PNL, ALDE și neafiliați (Bp. 162/2015, Plx. 702/2015);*
8. *Proiectul de Lege pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945 – 22 decembrie 1989, provenit dintr-o propunere legislativă inițiată de domnii senatori PNL Hașotti Puiu și Dobra Dorin-Mircea (Bp. 621/2015, Plx. 111/2016).*

Cu deosebită considerație,

MINISTRU DELEGAT

CIPRIAN BUCUR

**DOMNULUI CRISTIAN – ADRIAN PANCIU,
SECRETARUL GENERAL AL CAMEREI DEPUTAȚILOR**

GUVERNUL ROMÂNIEI
PRIMUL – MINISTRU

455
14042016

Domnule președinte,

În conformitate cu prevederile art. 111 alin. (1) din Constituție, Guvernul României formulează următorul

PUNCT DE VEDERE

referitor la *propunerea legislativă privind organizarea și exercitarea profesiei de mediator*, inițiată de domnul deputat neafiliat Petru Movilă împreună cu un grup de parlamentari PSD, ALDE, Minorități și neafiliați (Bp. 327/2015, Plx. 818/2015).

I. Principalele reglementări

Inițiativa legislativă vizează restructurarea cadrului normativ actual, respectiv *Legea nr. 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator, cu modificările ulterioare*, acesta urmând să fie abrogat.

Textul inițiativei legislative este structurat în opt capitole ce reglementează, în esență, aspecte cu privire la:

- competența mediatorilor;
- dobândirea, suspendarea și încetarea calității de mediator;
- drepturile și obligațiile mediatorului;
- procedura medierii.

II. Observații

1. Propunerea legislativă a fost analizată din perspectiva compatibilității acesteia cu prevederile cuprinse în:

- *Directiva 2005/36/CE privind recunoașterea calificărilor profesionale, cu modificările și completările ulterioare;*
- *Directiva 2006/123/CE privind serviciile în cadrul pieței interne;*
- *Directiva 2012/12/UE de stabilire a unor norme minime privind drepturile, sprijinirea și protecția victimelor criminalității și de înlocuire a Deciziei-cadru 2001/220/JAI a Consiliului;*
- *Directiva 2008/52/CE privind anumite aspecte ale medierii în materie civilă și comercială;*
- *Directiva 2013/11/UE privind soluționarea alternativă a litigiilor în materie de consum și de modificare a Regulamentului (CE) nr. 2006/2004 și a Directivei 2009/22/CE (Directiva privind SAL în materie de consum).*

Menționăm că transpunerea directivelor incidente¹ s-a realizat, la nivel național, prin prevederile *Legii nr. 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator*. Acest act normativ se completează cu dispozițiile *Legii nr. 200/2004 privind recunoașterea diplomelor și calificărilor profesionale pentru profesiile reglementate din România*² – Anexa nr. 2, în cadrul căreia profesia de mediator este listată printre profesiile reglementate din România, care necesită cel puțin 3 ani de studii superioare, precum și ale *Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 49/2009 privind libertatea de stabilire a prestatorilor de servicii și libertatea de a furniza servicii în România, cu modificările ulterioare*.

Referitor la Directiva 2013/11/UE, aceasta impune statelor membre facilitarea accesului consumatorilor la proceduri de soluționare alternativă a litigiilor (SAL) în cazul litigiilor naționale și al celor transfrontaliere care se referă la obligațiile contractuale prevăzute în contractele de vânzări sau în contractele de prestări servicii din toate sectoarele comerciale, actul legislativ UE stabilind o serie de cerințe de calitate pe care entitățile și procedurile de soluționare alternativă a litigiilor trebuie să le îndeplinească. Pentru transpunerea acestei directive a fost adoptată *Ordonanța Guvernului nr. 38/2015 privind soluționarea alternativă a litigiilor dintre consumatori și comercianți*.

Legat de recunoașterea calificării profesionale de mediator, precizăm că aceasta se realizează în baza sistemului general de recunoaștere reglementat

¹ *Directiva 2005/36/CE, Directiva 2006/123/CE, Directiva 2008/52, Decizia-cadru 2001/220/JAI (care va fi înlocuită prin Directiva 2012/29, cu termen de transpunere 16 noiembrie 2015);*

² *cu modificările ulterioare*

de Directiva 2005/36/CE, transpus prin Legea nr. 200/2004. În acest context, având în vedere că Legea nr. 200/2004 se aplică oricărui cetățean din statele membre ale Uniunii Europene sau Spațiului Economic European ori Confederației Elvețiene care dorește să exercite în România o profesie reglementată, cum se intenționează a fi, în cazul de față, profesia de mediator, propunerea legislativă trebuia să facă referire și la cetățenii elvețieni (**art. 18**), dat fiind *Protocolul la Acordul între Comunitatea Europeană și statele membre ale acesteia, pe de o parte, și Confederația Elvețiană, pe de altă parte, privind libera circulație a persoanelor în ceea ce privește participarea, în calitate de părți contractante, a Republicii Bulgaria și a României ca urmare a aderării acestora la Uniunea Europeană*, care a intrat în vigoare la 01 iunie 2009.

2. Semnalăm intenția inițiatorilor de a înlocui actuala reglementare a profesiei, concepută ca o lege flexibilă adaptată unei profesii liberale, cu o nouă lege, mai rigidă, prin care:

- se subordonează activitatea de mediere activității de judecată, iar formele de organizare se raportează mult mai strâns la structuri specifice instanțelor de judecată (**art. 10, art. 45, art. 90**)

- se monopolizează această activitate în cadrul unui proiectat Institut Național de Pregătire a Mediatorilor din România;

- se impun forme de stagiatură similare celor din avocatură, deși amploarea, specificul și complexitatea actului de justiție cărora trebuie să le răspundă avocatul nu se regăsesc în cadrul activității de mediere;

- se desființează actualul Consiliu de Mediere pentru a înființa o Cameră Națională a Mediatorilor din România, cu preluarea de către aceasta a patrimoniului Consiliului (**art. 99**), dar va exista și un Consiliu Național de Mediere care va avea o competență asemănătoare actualului Consiliu de Mediere.

În aceste condiții, în care se pune probleme unei transformări radicale nu numai a cadrului organizatoric al unei profesii, dar și asupra concepției legislative a acestei profesii, propunerea legislativă ar fi trebuit elaborată pe baza unei consultări a organizațiilor profesionale, dacă necesitatea sa ar fi rezultat din astfel de dezbateri, însă din documentul de motivare nu rezultă dacă o astfel de dezbatere a avut loc.

3. Precizăm că între documentul de motivare și textul inițiativei există o serie de neconcordanțe de fond, în sensul că o serie de prevederi anunțate în *Expunerea de motive* nu se regăsesc în conținutul propunerii legislative (așa sunt, spre exemplu, fără a considera că astfel de prevederi ar fi necesare sau utile, propunerea de includere în lege a noțiunii de mediator public, mediator

din oficiu, judecător cu atribuții în încuviințarea acordurilor de mediere, atribuții noi date mediatorului de a da dată certă și de a atesta identitatea părților, sancțiunea suportării cheltuielilor de judecată chiar de partea care a câștigat procesul, dacă aceasta a refuzat anterior medierea).

4. Semnalăm faptul că inițiatorii nu argumentează în ce fel soluțiile de organizare a profesiei astfel propuse vor dinamiza această activitate. În acest sens, menționăm că utilizarea acestei instituții trebuie să fie rodul acceptării avantajelor ei de către consumatorii de servicii.

5. Propunerea legislativă pare menită să creeze o profesie supra-organizată piramidal și supra-ierarhizată la nivel administrativ, cu structuri complexe la nivel local și la nivel național, de natură să îngreuneze organizarea și funcționarea profesiei, iar nu să permită desfășurarea unei activități în condiții de activitate liberă. Spre exemplu, la nivel național se are în vedere următoarea structură (**art. 50 și următoarele**): o Cameră Națională a Mediatorilor, condusă de un președinte, Congresul, Consiliul Național de Mediere (asemănător ca atribuții și constituire cu actualul Consiliu de mediere), având la rândul său un președinte (**art. 53 alin. 2**), un prim-vicepreședinte și doi vicepreședinți, Biroul Executiv al Consiliului Național de Mediere; o structură asemănătoare ar exista și la nivelul celor 15 camere ale mediatorilor, înființate „*în circumscripția fiecărei Curți de Apel*” (**art. 45**).

6. În ceea ce privește propunerea de creare a unui Institut Național de Pregătire a Mediatorilor din România, precizăm că astfel cum este propus a fi reglementat ridică o serie de probleme din perspectiva modalității de înființare, a modului de finanțare, precum și a atribuțiilor acestuia. De asemenea, având în vedere că, spre exemplu, în cazul Institutului Național pentru Pregătirea și Perfecționarea Avocaților finanțarea se asigură autonom, din fonduri proprii³, stabilirea unui astfel de obiectiv trebuia să aibă în vedere capacitatea corpului profesional de a susține înființarea și funcționarea unui astfel de institut.

7. Semnalăm faptul că, potrivit propunerii legislative, modalitatea de dobândire a calității de mediator se modifică radical, devenind nu doar mult

³ potrivit art. 311 alin. (8) din Hotărârea nr. 64/2011 a Uniunii Naționale a Barourilor din România privind adoptarea Statutului profesiei de avocat, cu modificările și completările ulterioare, veniturile INPPA provind din: a) resurse provenite de la bugetul UNBR și bugetele barourilor; b) donații, sponsorizări sau legate; c) venituri realizate din activități economice directe; d) alte venituri prevăzute de statutul propriu.

mai restrictivă, dar principiile accesului în profesie se modifică esențial. Astfel, intrarea în profesie ar urma să se facă nu ca în prezent, prin autorizarea de către Consiliul de mediere a persoanei care a urmat cursuri de pregătire acreditate, ci prin susținerea unui examen de către persoanele care îndeplinesc condiția de absolvire a cursurilor sau a masterului. Examenul s-ar organiza doar de viitorul Institut Național de Pregătire a Mediatorilor din România și într-o singură sesiune pe an. Calitatea de mediator s-ar dobândi nu doar după absolvirea examenului, ci și după efectuarea unui stagiu ca mediator stagiar, prealabilă examenului. Prevederile, copiate după cele privind intrarea în profesia de avocat, sunt neadecvate specificului activității de mediere. Astfel, impunerea unor exigențe disproporționate față de finalitatea urmărită va conduce la descurajarea persoanelor interesate în absolvirea unor cursuri de formare în domeniul medierii. Precizăm că, în prezent, calitatea de mediator se poate obține prin absolvirea unor cursuri de formare de către furnizori de formare autorizați conform legislației în materia formării profesionale a adulților (*Ordonanța Guvernului nr. 129/2000 privind formarea profesională a adulților, republicată*) și de către instituțiile de învățământ superior acreditate, care presupun în medie 40 de credite, față de care existența unui institut național și a unor examene anuale apare nu doar nejustificată și disproporționată, dar și neadecvată specificului unei activități în care pregătirea profesională are loc în condițiile Ordonanței Guvernului nr. 129/2000. În aceste împrejurări, și impunerea unui stagiu de un an pentru obținerea calității de mediator apare ca exagerată. (**art. 16 și art. 17**).

8. Propunerea legislativă oferă o viziune asupra medierii ca etapă strâns legată de actul judiciar, legând atât desfășurarea medierii, cât și organizarea sa de activitatea și organizarea instanțelor judecătorești (**art. 10, art. 45, art. 90**). Or, în realitate, medierea ar trebui să se exprime mai ales ca o modalitate nejuridică și informală de împăcare a intereselor părților. În acest sens, semnalăm faptul că inițiativa legislativă cuprinde (**art. 6 alin. (4)**) dispoziții care excedează domeniului său de reglementare, cuprinzând dispoziții de natură procesual-civilă.

9. Evidențiem faptul că inițiativa legislativă cuprinde prevederi de natură să genereze o anumită confuzie sau să aducă modificări implicite teoriei generale a contractului, astfel cum aceasta este stabilită în Codul civil. Astfel, se prevede încheierea acordurilor de mediere în formă scrisă „*sub sancțiunea nulității absolute*” (**art. 6 alin. (1)**), adică transformând invariabil o condiție de formă (forma scrisă) în condiție de valabilitate a înțelegerii părților (contractul), adică în condiții mult mai severe decât orice altă înțelegere pe care două persoane ar putea-o încheia, potrivit Codului civil, în

afara unui birou de mediere (art. 1240 alin. (1) și art. 1241 din Codul civil). Or, forma scrisă a unui contract este prevăzută de lege în funcție de obiectul acestuia, după tipul său, în considerarea ocrotirii intereselor părților sau a unui interes public, iar nu după împrejurările premergătoare care determină, favorizează sau ajută părțile să ajungă la acordul de voință.

10. Referitor la **art. 73** din propunerea legislativă, precizăm că medierea și legea privind această activitate nu au legătură cu operațiunea de autentificare a înscrisurilor, pentru care există *Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările și completările ulterioare*, *Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată, cu modificările și completările ulterioare* și *Legea notarilor publici și a activității notariale nr. 36/1995, republicată*, care prevăd categoriile de acte autentice și autoritățile competente să le emită.

11. Menționăm că, deși are ca obiect de reglementare medierea și organizarea acestei profesii, inițiativa face referire la recomandarea, de către mediator, a altor metode alternative de soluționare a conflictelor (**art. 5**).

12. Semnalăm că propunerea legislativă conține prevederi care contravin Codului de procedură civilă și care se pot constitui în piedici ale desfășurării procesului; este cazul propunerii de la **art. 8** și **art. 77 alin. (4)** care ar permite suspendarea repetată a procesului la cererea oricăreia din părți, singură (nu prin acord), în orice etapă procesuală. Precizăm că reglementarea în vigoare face trimitere la suspendarea în condițiile Codului de procedură civilă.

13. Constatăm existența în cuprinsul propunerii legislative a unor dispoziții care conțin soluții contradictorii (**art. 77** și **78**, **art. 15** și **art. 13 lit. f**), precum și **art. 16** și **art. 17**).

14. Apreciem că nu este clar ce prevedere din prezenta propunere legislativă ar trebui să se aplice „*în mod obligatoriu în cauzele penale*” (**art. 79**), de vreme ce, în esența ei, medierea este o cale voluntară de stingere a unui litigiu, iar Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 266/2014, a statuat practic asupra faptului că orice procedură sau etapă obligatorie care ar trebui parcursă ca o condiție la actul de justiție este neconstituțională.

Tot ca o etapă obligatorie este prevăzută medierea și în cadrul **art. 8 alin. (2)**, deși, prin Decizia nr. 266/2014, Curtea Constituțională a statuat că încalcă liberul acces la justiție o procedură prealabilă accesului la instanță,

impusă prin norme imperative sau care este prevăzută sub orice formă de sancțiune.

15. Semnalăm faptul că, în capitolul VII este prevăzută o secțiune destinată *asistenței în domeniul medierii*. Prevederile sunt preluate prin asemănare din reglementarea activității de asistență judiciară cuprinsă în *Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, republicată, cu modificările și completările ulterioare*, însă fără să rezulte în ce constă *"asistența în domeniul medierii"*, care este obiectul acesteia, cine o acordă și mai ales cine o solicită și pentru ce; pe cale de consecință, nu rezultă nici cine plătește această asistență (art. 89 vorbește despre dreptul mediatorului la un onorariu, dar nu rezultă cui îi este opozabil acest drept). Deși nu rezultă care este obiectul asistenței în domeniul medierii - și care ar trebui să fie altceva decât medierea propriu-zisă – deducem, însă, că inițiatorii au avut în vedere o finanțare cel puțin parțială din fonduri publice, de vreme ce la art. 84 lit. i) se vorbește despre o colaborare cu Ministerul Justiției pentru *"planificare"*, *"inclusiv din punct de vedere bugetar"*, a sistemului de asistență în domeniul medierii. Se propune, chiar și pentru acest palier al asistenței, cu obiect incert, o construcție alcătuită dintr-un Departament de coordonare a asistenței în domeniul medierii, cu activitate permanentă, care, la rândul său, va avea o structură organizatorică ce se stabilește printr-un regulament; activitatea de asistență s-ar organiza printr-un *"regulament-cadru"*, se vor încheia protocoale cu autoritățile publice, se va ține un registru național de asistență în domeniul medierii și, de asemenea, registre întocmite de camerele mediatorilor din circumscripția fiecărei curți de apel.

Apreciem că inițiativa legislativă este, cel puțin cu privire la această secțiune privitoare la asistența în domeniul medierii, lipsită de consistență, ducând la crearea unor forme fără fond, prin copierea unor instituții existente în alte domenii și specific altor profesii, dar care au ca finalitate protejarea și eficacitatea unor drepturi de nivel constituțional, cum sunt dreptul la apărare și accesul efectiv la justiție. Nu mai puțin, propunerea legislativă face referire și la *"garantarea accesului egal la mediere"* (art. 83), deși ca activitate liberală este supusă din start accesului liber al oricărei persoane care ar fi convinsă de beneficiile ei, problema punându-se, în realitate, în sensul atragerii oamenilor către mediere și în nici un caz al vreunei opreliști care să facă necesare mecanisme de *"garantare"*.

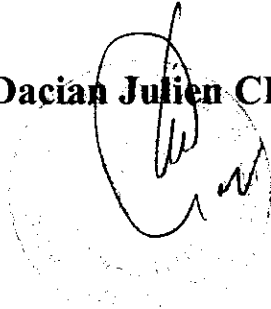
16. În ceea ce privește art. 89 din propunerea legislativă potrivit căruia mediatorul are dreptul la un onorariu stabilit de Regulamentul-cadru, subliniem că, potrivit Directivei 2006/123/CE, statele membre, prin autorități

competente sau organisme profesionale, nu pot impune prestatorilor de servicii tarife minime sau maxime, aceasta fiind în contradicție cu principiile libertății contractuale și cu libera concurență. Se poate stabili, însă, o metodologie de formare/determinare a elementelor/componentelor onorariului, cu condiția ca acestea să fie nediscriminatorii, justificate, proporționale, clare, transparente și accesibile. În acest context, menționăm și faptul că, potrivit reglementărilor UE în materie de mediere, această metodă de soluționare alternativă a litigiilor trebuie să fie accesibilă beneficiarilor, în anumite domenii (de exemplu, protecția victimelor criminalității, protecția consumatorilor) procedura fiind gratuită sau prestată la un tarif simbolic.

III. Punctul de vedere al Guvernului

Având în vedere considerentele menționate de la pct. II, **Guvernul nu susține adoptarea acestei propuneri legislative.**

Cu stimă,

Dacian Julien CIOLOȘ

Domnului deputat Valeriu Ștefan Zgonea
Președintele Camerei Deputaților